

Българският народ, „най-многоброенъ, най-здравъ и най-скромненъ“ въ оценката на Селимински, заема централно положение въ Турция и надминава по всичко своитѣ съседи, настанени въ периферията на империята. Тъкмо затова тѣ се опитватъ съ всички сръдства „да го направятъ да се изроди или да го замѣстятъ“. Тѣ не се стѣсняватъ да го клеветятъ въ бунтовнишки замисли предъ турцитѣ, въ панславизъмъ предъ западнитѣ сили, въ католишко униятство предъ Русия. И съответнитѣ правителства даватъ ухо на всички тѣзи козни. Впрочемъ, с ждбата на Турция е предрешена. Тази държава не може да се удържи читава въ Европа, поради негодността на своя завоевателски народъ. Турчинътъ си е и ще остане азиатецъ. „Нагледъ азиатецътъ може да прилича на европеецъ, ала душевно си е все азиатецъ.“ Той може да облѣче европейски дрехи, да говори дори културни езици — обаче „ако само дрехитѣ и изговорътъ на думитѣ имаха чаровната сила да подобряватъ просвѣтното състояние на човѣка, то и маймунитѣ, папагалитѣ и всички животни биха могли да се преобразяватъ въ човѣци.“ Убеденъ привърженикъ на расизма, още преди тоя да бжде въздигнатъ до културно-политическа доктрина, Селимински не допуска, че турският народъ е въ състояние да промѣни нѣкакъ своя физически и духовенъ habitus, вроденитѣ си заложби. Това важи и за държавно-социалнитѣ му институции. „Турският народъ въ разстояние на петъ вѣка не е промѣнилъ нито своя характеръ, нито своето управление, като се стреми винаги да разваля, а не да поправя.“ И Селимински не пести, при характеристиката си на турския режимъ въ България, най-отрицателни епитети: „дивитѣ тирани“, „варварско племе“, „дивото племе на кръвожаднитѣ турци“, „адска и кръвожадна държава“, „най-позорната династия на отоманското племе“. Наистина, мисли той, Европа прави жертви за запазването на Турция; но „напраздно тя се бори да уведе цивилизацията въ държава, която се управлява съ Корана“. Всички тѣзи усилия, диктувани отъ егоистически съображения на западнитѣ сили, сж суетни. „Ако сега Турция изглежда, че диша, подпомагана отъ цѣроветѣ на европейскитѣ държави, тѣзи цѣрове не ще могатъ да я излѣкуватъ, а само ще продължатъ за още малко минути дишането ѝ. Времето рано или късно ще потвърди тѣзи забележки“, заключава съ непоколебима самоувѣреност нашиятъ историкъ-полемистъ.